

Sygn. akt III AUa 106/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Czaja
Sędziowie:	SA Barbara Hejwowska SA Krystyna Smaga (spr.)
Protokolant: sekr. sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2016 r. w Lublinie

sprawy P. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji P. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 7 grudnia 2015 r. sygn. akt VIII U 2342/14

zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję i ustala wnioskodawcy P. S. prawo do emerytury od dnia (...)**roku.**

Krystyna Smaga Elżbieta Czaja Barbara Hejwowska

III AUa 106/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 października 2014 r Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił P. S. przyznania prawa do emerytury. Podał, że wnioskodawca na 1 stycznia 1999 r nie udokumentował co najmniej piętnastoletniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Zakład nie uznał za pracę w szczególnych warunkach okresu od 1 czerwca 1986 r do 31 grudnia 1998 r na stanowisku „wulkanizator - przetwórstwo wyrobów gumowych” dokumentowanych świadectwem wykonywania prac w warunkach szczególnych z 28 lutego 2003 r, wystawionym przez (...)Spółkę z oo, gdyż w świadectwie pracy brak

jest stosowanych przepisów, tj. zarządzenia resortowego. W świadectwie powołano rozporządzenie Rady Ministrów, Dział IV, który dotyczy przedsiębiorstw pracujących w dziale wulkanizator - przetwórstwo wyrobów gumowych w powołanych przepisach resortowych pkt 21 brzmi "Produkcja i przetwórstwo wyrobów gumowych, ebonitowych oraz półproduktów i środków pomocniczych do tych wyrobów, produkcja sadzy". W świadectwie pracy z 2 kwietnia 2003 r brak informacji, że wnioskodawca pracował w warunkach szczególnych.

W odwołaniu od decyzji P. S. wniósł o jej zmianę i przyznanie emerytury, ponieważ spełnia warunek wykonywania prac w szczególnych warunkach przez 15 lat.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie.

Na rozprawie w dniu 10 czerwca 2015 r P. S. sprecyzował swoje stanowisko i wniósł o uwzględnienie, jako okresów wykonywania pracy w szczególnych warunkach, zatrudnienia od 17 stycznia 1979 r do 1 czerwca 1986 r w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego i od 1 czerwca 1986 r do 31 grudnia 1998 r w charakterze wulkanizatora.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 25 listopada 2015 r oddalił odwołanie na podstawie następujących ustaleń faktycznych i ich oceny prawnej.

P. S., urodzony (...), nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. W dniu 21 października 2014 r złożył wniosek o emeryturę. ZUS uwzględnił wnioskodawcy łącznie 25 lat 1 miesiąc 2 dni okresów składkowych i nieskładkowych, ale żadnych okresów pracy w warunkach szczególnych.

Wnioskodawca do wniosku dołączył: świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych z 28 lutego 2003 r, wystawione przez(...)Spółkę z oo w P., z którego wynika, że pracował w tym zakładzie od 17 stycznia 1979 r do 27 marca 2003 r, w tym od 1 czerwca 1986 r 31 grudnia 2001 r wykonywał prace w warunkach szczególnych na stanowisku „wulkanizator - przetwórstwo wyrobów gumowych”, wskazanym w Wykazie A, Dział, poz. 21 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r, świadectwo pracy z 2 kwietnia 2003 r, wystawione przez Masę Upadłości (...) Spółkę z oo w P., z którego wynika, że pracował w tym zakładzie od 17 stycznia 1979 r do 27 marca 2003 r, ostatnio na stanowisku wiertacza, poprzednio wulkanizatora, świadectwo pracy z 8 lipca 1999 r, wystawione przez (...), z którego wynika, że od 17 stycznia 1979 r do nadal wykonywał pracę kierowcy i wulkanizatora. Wobec uznania, że wnioskodawca nie ma wymaganego okresu wykonywania prac w szczególnych warunkach, ZUS wydał zaskarżoną decyzję.

Sąd ustalił, że 17 stycznia 1979 r wnioskodawca został zatrudniony w charakterze kierowcy samochodu w Państwowym Ośrodku (...) w P. (umowa o pracę, k. 27 a.o.). Zakład pracy dysponował 10 samochodami ciężarowymi, kierowców było 11. Powierzono mu obowiązki kierowcy samochodu ciężarowegoS. (...)o ładowności ponad 5 ton. Przewoził nim piach, węgiel, smołę, materiały budowlane, części do samochodów, kombajnów. W przypadku awarii samochodu otrzymywał samochód zastępczy K. z przyczepą o ładowności około 14 ton. (zeznania wnioskodawcy, k. 11v-12, 23 a.s, zeznania świadków: K. D., k. 22 a.s, M. G., k. 22-22v a.s., J. S., k. 22v a.s.).

Od 1 czerwca 1986 r otrzymał angaż na stanowisko wulkanizatora (angaż, k. 14 a.o.). Do jego obowiązków należało bieżnikowanie (regeneracja) opon. Pracował w systemie trzymianowym. Pobierał opony z suszarni, prznosił do hali produkcyjnej, gdzie zdzierał z nich stary bieżnik na tzw. szostkarce. Później przekładał opony na wózek i przewoził do lakierni, gdzie ręcznie pędzlem smarował oponę klejem kauczukowym, który sobie wcześniej przygotowywał. Klej wykonywał z pasków kauczuku, które ciął i wrzucał do pojemnika z benzyną ekstrakcyjną. Kauczuk się rozpuszczał i powstawał klej, który wnioskodawca przelewał do pojemnika. Oponę posmarowaną klejem przekładał na tzw. orbitret, na którym gumowa mieszanka rozgrzewała się do około 200 stopni C., a wnioskodawca nakładał mieszankę gumową. Następnie zdejmował oponę z orbitreta i podjeżdżał pod prasę, która rozgrzewała się do temperatury 230 - 250 stopni C., wkładał do niej bieżnik. W zakładzie było 10 takich pras, pracowały jednocześnie. Po otwarciu prasy zdejmował oponę i jeszcze gorącą ponownie smarował klejem kauczukowym. Bieżnikowanie małych opon trwa około 20 - 30 minut, dużej opony nawet do 2,5 godziny. W czasie pracy przy bieżnikowaniu opon wydzielał się nieprzyjemny zapach, panowała wysoka temperatura, wydobywała się siarka z otwartych pras. Na zmianie pracowało zwykle trzech

wulkanizatorów, a w sumie było ich 9. Wnioskodawca pobierało dodatek za pracę w szkodliwych warunkach. (zeznania wnioskodawcy i świadków: K. D., M. G., J. S.). Z dniem 27 marca 2003 r z wnioskodawcą rozwiązano stosunek pracy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów znajdujące się w aktach osobowych wnioskodawcy, aktach organu rentowego oraz zeznania wnioskodawcy i świadków. Sąd uznał za wiarygodne zeznania wnioskodawcy dotyczące rodzaju czynności wykonywanych w spornych okresach na zajmowanych stanowiskach. Zeznania są wewnętrznie spójne, logiczne i znajdują potwierdzenie w dowodach z dokumentów oraz w zeznaniach świadków. Wszyscy świadkowie w sposób spójny przedstawili zakres codziennych prac wnioskodawcy wykonywanych stale i w pełnym wymiarze czasu na zajmowanych stanowiskach. Z ich zeznań wynika, że wnioskodawca pracował od 17 stycznia 1979 r do 1 czerwca 1986 r w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze powyżej 3,5 tony, a od 1 czerwca 1986 r do 31 grudnia 1998 r w charakterze wulkanizatora, przy bieżnikowaniu opon. Wskazali, że wnioskodawca tych w okresach nie był kierowany do wykonywania innych czynności. Relacja świadków przekonała Sąd, bowiem wspólnie z wnioskodawcą pracowali w Państwowym Ośrodku (...) w P.. Wszyscy świadkowie z racji swoich obowiązków pracowniczych znali organizację zakładu pracy zatrudniającego wnioskodawcę, specyfikę czynności wykonywanych na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego i wulkanizatora. Wykonywali te same co wnioskodawca czynności, lub widywali wnioskodawcę przy pracy. Świadkowie są osobami obcymi, niezainteresowanymi wynikiem postępowania, nie mieli powodu aby składać zeznania w sposób niezgodny z rzeczywistym obrazem.

Sąd obdarzył także wiarą dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych i aktach organu rentowego.

Sąd wskazał, że odwołanie wnioskodawcy nie jest zasadne. Sąd zauważył, że prawo do wcześniejszej emerytury dla osób zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, z uwagi na datę urodzenia wnioskodawcy, regulują przepisy art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r, poz. 748 ze zmianami) oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r Nr 8, poz. 43 ze zm.). Prawo do emerytury nabywają ubezpieczeni po osiągnięciu wieku przewidzianego m. in. w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy spełnili określone przesłanki: posiadają okres zatrudnienia w szczególnych warunkach wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż i 65 lat - dla mężczyzn, legitymują się okresem składkowym i nieskładkowym, o którym mowa w art. 27. Natomiast w myśl art. 184 ust. 2, emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Sąd wskazał, że ocena prawna charakteru pracy w szczególnych warunkach musi uwzględniać regulację zawartą w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r i załączniku, jak i regulację zawartą w aktach resortowych, bowiem zgodne z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oceny charakteru pracy w szczególnych warunkach dokonuje się przez pryzmat regulacji prawnej obowiązującej do 1 stycznia 1999 r (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2013 r, I UK 547/12 Lex nr 1383247, z dnia 3 września 2013 r, I UK 72/13 OSNP 2014/8/118). Rolą Sądu jest dokonanie oceny okoliczności faktycznych w sprawie przez pryzmat powołanych przepisów, a brak świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych, czy wystawione nieprawidłowo, nie przesądza o niemożliwości uznania takiej pracy jako wykonywanej w warunkach szczególnych. Nawet bowiem złożenie świadectwa pracy w szczególnych warunkach może okazać się niewystarczające dla ustalenia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z uwagi na charakter pracy, jeśli skutecznie zostanie zakwestionowana rzetelność jego sporządzenia. Świadectwo pracy w szczególnych warunkach, podobnie jak i inne dowody, podlega weryfikacji co do zgodności z prawdą w kontekście całokształtu materiału dowodowego, gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej (wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 21 kwietnia 2004 r, II UK 337/03, OSNP 2004/22/392; 23 listopada 2004 r, I UK 15/04, OSNP 2005/11/161; 22 czerwca 2005 r, I UK 351/04, OSNP 2006/5-6/90; 20 października 2005 r, I UK 41/05, OSNP 2006/19-20/306; 29 stycznia 2008 r, I UK 192/07, Lex nr 447272).

Sąd Okręgowy podniósł, że samo subiektywne przekonanie ubezpieczonego, że jego praca z uwagi na uciążliwe warunki, w jakich była świadczona, może stanowić podstawę do przyznania mu uprawnień do emerytury w niższym od powszechnego wieku, nie znajduje uzasadnienia faktycznego i prawnego, jak i odwrotnie - Sąd nie jest związany także negatywną oceną samego wnioskodawcy co charakteru jego pracy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 kwietnia 2014 r, III AUa 1093/13, Lex nr 1466745). Nawet wykonywanie pewnych czynności w trudnych dla organizmu warunkach, jeżeli nie można ich zakwalifikować pod jedną z pozycji z wykazu rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43), uniemożliwia traktowanie takiego zatrudnienia jako mającego znaczenie z punktu widzenia prawa do emerytury, o jakim mowa w art. 184 powołanej ustawy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 7 maja 2015 r, III AUa 1048/14, Lex nr 1747264). Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy i jej wykonywanie w warunkach określonych w § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a więc stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy). Przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, nie jest dopuszczalne zaliczanie innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika w stopniu powodującym wcześniejszą utratę zdolności do zatrudnienia i nie zostały wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2014 r, II UK 395/13, Lex nr 1455235). Istotne znaczenie przy ocenie charakteru pracy z punktu widzenia uprawnień emerytalnych posiada możliwość zakwalifikowania jej pod jedną z pozycji wymienionego wykazu A. Treść wykazu prowadzi do wniosku, że wyodrębnienie w nim poszczególnych prac ma charakter stanowiskowo - branżowy, co jednoznacznie stwierdził Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 1 czerwca 2010 r, II UK 21/10 (Lex nr 619638) i z dnia 19 marca 2012 r, II UK 166/11 (Lex nr 1171002). „Przyporządkowanie danego rodzaju pracy do określonej branży ma istotne znaczenie dla jej kwalifikacji jako pracy w szczególnych warunkach. Usystematyzowanie prac o znacznej szkodliwości i uciążliwości do oddzielnych działów oraz poszczególnych stanowisk w ramach gałęzi gospodarki nie jest przypadkowe, gdyż należy przyjąć, że konkretne stanowisko narażone jest na ekspozycję na czynniki szkodliwe w stopniu mniejszym lub większym w zależności od tego, w którym dziale przemysłu jest umiejscowione. Konieczny jest bezpośredni związek wykonywanej pracy z procesem technologicznym właściwym dla danego działu” (tak też wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 19 marca 2014 r, III AUa 1538/13, Lex nr 1448560).

Sąd wskazał, że przeprowadzone w sprawie postępowanie wykazało, iż P. S. w ramach obowiązującego go wymiaru czasu pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał od 17 stycznia 1979 r do 31 maja 1986 r (7 lat 4 miesiące i 15 dni) wykonywał prace kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów” wymienione w wykazie A, dziale VIII „W transporcie i łączności”, pod pozycją 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

W ocenie Sądu brak jest natomiast podstaw do zaliczenia do pracy w warunkach szczególnych okresu od 1 czerwca 1986 r do 31 grudnia 1998 r. Zeznania wnioskodawcy i świadków i dołączona dokumentacja osobowa nie pozwalają przyjąć, że wnioskodawca, będąc zatrudnionym na stanowisku wulkanizatora, wykonywał prace, o których mowa w wykazie A, Dział IV poz. 21 rozporządzenia, tj. produkcja i przetwórstwo wyrobów gumowych, ebonitowych oraz półproduktów i środków pomocniczych do tych wyrobów; produkcja sadzy. (...) w P. świadczył usługi na rzecz budownictwa, właściwym zatem aktem będzie zarządzenie Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z 1 sierpnia 1983 r w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury i renty (Dz. Urz. Nr 3 poz. 6). W

wykazie A, dział IV poz. 21, ppkt. 11 zarządzenia pod produkcją i przetwórstwem wyrobów gumowych, ebonitowych oraz półproduktów i środków pomocniczych do tych wyrobów ujęte zostało min. stanowisko - wulkanizator.

Zdaniem Sądu, wulkanizacja to proces zamiany kauczuku w gumę lub ebonit przy wykorzystaniu pieców wulkanizacyjnych. Wnioskodawca pracował na tzw. bieżnikowni. W zakładzie pracy wnioskodawcy nie było pieców wulkanizacyjnych, wnioskodawca nie przetwarzał kauczuku w gumę w piecu wulkanizacyjnym, natomiast rozpuszczał kauczuk w pojemniku z benzyną ekstrakcyjną. Powstałym w ten sposób klejem smarował oponę, przenosił na tzw. orbitret, na którym rozgrzewała się, zdejmował i na prasie wyciskał bieżnik, zdejmował i ponownie smarował klejem kauczukowym. Nie są to, w ocenie Sądu, czynności polegające na produkcji i przetwórstwie kauczuku, produkcji i przetwórstwie wyrobów gumowych, ujęte w wykazie A, dział IV, poz. 20 czy też 21 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r, ani też czynności wulkanizatora przy produkcji i przetwórstwie wyrobów gumowych wskazane w zarządzeniu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, wykaz A, dział IV poz. 21 ppkt. 11.

Wnioskodawca zajmował się ponadto przenoszeniem opon do hali produkcyjnej, zdzieraniem z nich bieżników na tzw. szostkarce, docinaniem opon, przygotowywaniem pasków kauczuku, które ciął i wrzucał do pojemnika z benzyną ekstrakcyjną, obsługa prasy, obsługa maszyny nawijającej nowy bieżnik, łataniem opon, noszeniem opon do tzw. sezonowni.

Sąd zaznaczył, że okoliczność, iż sam przygotowywał klej nie pozwala uznać, iż świadczył także pracę o której mowa w rozporządzeniu wykazie A, dział IV poz. 18 tj. produkcja klejów, kitów oraz surowców, półproduktów i środków pomocniczych do ich wytwarzania. Z opisu wnioskodawcy wynika, że przygotowanie kleju sprowadzało się do zalania kauczuku odpowiednią ilością benzyny ekstrakcyjnej. Dlatego wnioskodawca udowodnił 7 lat 4 miesiące 15 dni okresów pracy w szczególnych warunkach.

Mając na względzie powyższe Sąd stwierdził, że wnioskodawca nie spełnił przesłanek z art. 184 ustawy o rentach i emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych bowiem nie udowodnił ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy, mając powyższe na uwadze w oparciu o powołane wyżej przepisy oraz na mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc orzekł jak w sentencji.

Apelację od powyższego wyroku (nazwaną „odwołaniem”) wniósł P. S., podając że odwołuje się od decyzji Sądu w sprawie nieuznania za pracę w szczególnych warunkach okresu od 1 czerwca 1986 r do 31 grudnia 1998 r na stanowisku „wulkanizator - przetwórstwo wyrobów gumowych”, tj. 12 lat 7 miesięcy.

Apelujący podniósł, że Sąd stwierdził, że w świadectwie pracy brak jest stosownych przepisów o zarządzeniu resortowym Nr 16 Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej. Skarżący wyjaśnił, że w Polsce bieżnikowanie opon rozpoczęło się po wydaniu tego rozporządzenia nie mogły być precyzyjnie określone prace wykonywane w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zmieniło to dopiero Zarządzenie nr 16 Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 10 stycznia 1991 r w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, ogłoszone w Dzienniku urzędowym Ministerstwa rolnictwa i Gospodarki żywnościowej Nr 2 z 5 marca 1991 r, poz. 2. W zarządzeniu tym wprowadzono zmiany do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r i dodano § 1 w dziale IV Chemia, poz. 21 - produkcja i przetwórstwo wyrobów gumowych, ebonitowych oraz półproduktów i środków pomocniczych do tych wyrobów, produkcja sadzy: ppkt 2 - operator urządzeń mechanicznych obróbki gumy i tworzyw sztucznych i w ppkt 3 - wulkanizator gumy.

Skarżący zaznaczył, że proces bieżnikowania opon po ich przetworzeniu (suszenie opon, zdzieranie starego bieżnika, ręczne nakładanie kleju, nałożenie nowej warstwy gumy na przygotowaną oponę i włożenie do prasy) dokonywał w procesie przyklejania (zwulkanizowania) nałożonej mieszanki gumowej i wyciśnięcie nowego bieżnika. Opona z prasy wychodziła jak nowa do pras bieżnikujących było doprowadzane powietrze o wysokim ciśnieniu i para technologiczna.

Pracownicy obsługiwali te prasy. Wszystkie te prace od wysuszenia opony po wyjęcie jej z prasy spełniały kryteria zawarte w zarządzeniu Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 5 marca 1991 r.

Wnioskodawca wniósł o zważenie, czy przedstawione dowody nie spełniają przesłanek do art. 184 ustawy o emeryturach i rentach o pracy w szczególnych warunkach w dziale wulkanizacji opon i zaliczenie ich do stażu pracy. Podał, że dwóm pracownikom, którzy z nim pracowali został zaliczony okres pracy w warunkach szczególnych (sygn. VIII U 2710/13). Zmiany w świadectwie pracy są niemożliwe z uwagi na to, że zakład nie istnieje, a syndyk masy upadłości(...)Spółki z oo zakończył działalność.

W załączeniu skarżący przedstawił kserokopie kart wynagrodzeń, wskazujące, że pobierał dodatek z tytułu szkodliwych warunków

W piśmie procesowym z dnia 15 czerwca 2016 r działający w imieniu skarżącego profesjonalny pełnomocnik pełnomocnik uzupełnił stanowisko wyrażone w apelacji.

Wskazał, że zaskarżonemu wyrokowi zarzuca:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj.:

a) art. 233 § 1 kpc, mające istotny wpływ na wynik sprawy, polegające na błędnym ustaleniu w wyniku dowolnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, że obowiązki jakie ubezpieczony wykonywał w okresie od 1 czerwca 1986 r do 31 grudnia 1998 r na stanowisku „wulkanizator” nie są czynnościami polegającymi na produkcji i przetwórstwie kauczuku, produkcji i przetwórstwie wyrobów gumowych, ujętymi w wykazie A, dziale IV, poz. 20, czy też 21, rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, ani też czynnościami wulkanizatora przy produkcji i przetwórstwie wyrobów gumowych, wskazanymi w wykazie A. dziale IV, poz. 21 ppkt. 11 zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r w sprawie wykazu stanowisk pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszej emerytury,

b) art. 477¹⁴ 14 § 2 kpc, poprzez nieuwzględnienie odwołania ubezpieczonego i w konsekwencji brak dokonania zmiany decyzji organu rentowego w sytuacji, gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, iż ubezpieczony w spornym okresie faktycznie wykonywał pracę w warunkach szczególnych, w związku z czym prawo do świadczenia mu przysługiwało;

2. naruszenie prawa materialnego, tj.:

a) art. 184 § 1 pkt 1) ustawy z dnia z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r, poz. 748) w związku z § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na odmowie ubezpieczonemu prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym w sytuacji, gdy spełniał on wszystkie przesłanki niezbędne do uzyskania tego świadczenia, w tym posiadał na dzień 1 stycznia 1999 r piętnastoletni okres zatrudnienia w warunkach szczególnych, tj. na stanowiskach kierowcy i wulkanizatora;

b) § 4 ust. 1 pkt 3 w związku z wykazem A Dział IV poz. 21 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r, przez jego niewłaściwe zastosowanie, przejawiające się w uznaniu, że obowiązki wykonywane przez ubezpieczonego na stanowisku wulkanizatora nie wpisują się w zakres produkcji i przetwórstwa wyrobów gumowych, ebonitowych oraz półproduktów i środków pomocniczych do tych wyrobów, a co za tym idzie, ubezpieczony nie nabył prawa do emerytury w obniżonym wieku.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez zmianę decyzji organu rentowego z dnia 30 października 2014 r i przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego jej rozpoznania.

Skarżący podniósł, że Sąd wskazał, iż obowiązki jakie ubezpieczony wykonywał od 1 czerwca 1986 r do 31 grudnia 1998 r na stanowisku „wulkanizator” nie są czynnościami polegającymi na produkcji i przetwórstwie kauczuku, produkcji i przetwórstwie wyrobów gumowych ujęte w wykazie A, dział IV. poz. 20 czy też 21 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, ani też czynnościami wulkanizatora przy produkcji i przetwórstwie wyrobów gumowych, wskazanymi w wykazie A, dział IV poz. 21 ppkt. 11 zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z 1 sierpnia 1983 r w sprawie wykazu stanowisk pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury i renty (Dz. Urz. Nr 3, poz. 6), a praca wykonywana przez ubezpieczonego we wskazanym okresie na stanowisku „wulkanizator” nie jest pracą w szczególnych warunkach. Zdaniem Sądu, wulkanizacja to proces zamiany kauczuku w gumę lub ebonit przy wykorzystaniu pieców wulkanizacyjnych, zaś w zakładzie pracy ubezpieczonego nie było takowych urządzeń. Według Sądu czynności, które wykonywał ubezpieczony przy tzw. bieżnikowaniu, tj. przede wszystkim przygotowywanie odpowiedniego kleju, zdzieranie starego bieżnika, smarowanie opon klejem, rozgrzewanie mieszanki gumowej do temperatury ok. 200 stopni C. i nakładanie jej na oponę a następnie wyciskanie bieżnika pod prasą rozgrzewającą się do temperatury 230-250 stopni C. nie wpisują się w przyjętą definicję wulkanizacji. Stanowisko takie skarżący uznał za błędne.

Nieuprawnionym jest twierdzenie, iż praca wykonywana przez ubezpieczonego nie była związana z przetwórstwem wyrobów gumowych z uwagi na fakt, że zakład pracy zatrudniający powoda nie był wyposażony w piece wulkanizacyjne. Skarżący powołał się na podobną sprawę, zawisłą przed Sądem Okręgowym w Bydgoszczy, rozpoznawaną pod sygnaturą akt VI U 3173/13. W sprawie tej Sąd uznał, że na stanowisku wulkanizatora możliwym jest wykonywanie czynności związanych z naprawianiem dętek, opon, małą produkcją wyrobów gumowych: kulek gumowych, tulejek i kapturów gumowych, naprawie pasów transmisyjnych, opon. Co prawda w stanie faktycznym tamtej sprawy mamy do czynienia z pracą z wykorzystaniem pieca wulkanizacyjnego, jednakże że jest to tylko jedno z urządzeń, które umożliwia wykonywanie obowiązków wskazanych wykazie A, dziale IV, poz. 21 przywołanego rozporządzenia, tj. produkcja i przetwórstwo wyrobów gumowych, ebonitowych oraz półproduktów i środków pomocniczych do tych wyrobów, produkcja sadzy. Ubezpieczony posługiwał się na swoim stanowisku innymi urządzeniami, szostkarką na której odbywało się zdzieranie z opon starego bieżnika, tzw. orbitretem na którym opony rozgrzewały się do wysokiej temperatury celem nałożenia na oponę nowej mieszanki gumowej oraz specjalną prasą, która w wysokiej temperaturze wyciskała w „nowej” oponie bieżnik. Posługiwał się przy tym klejami, których opary unosiły się w miejscu pracy. Wskazuje to bezdyskusyjnie, że praca ubezpieczonego była pracą o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznej uciążliwości, a więc wpisuje się we wskazaną powyżej produkcję i przetwórstwo wyrobów gumowych, ebonitowych oraz półproduktów i środków pomocniczych do tych wyrobów, określoną w wykazie A, dziale IV, poz. 21 rozporządzenia.

Skarżący nadmienił, iż Sąd Okręgowy rozpoznawał już analogiczne sprawy współpracowników ubezpieczonego - wulkanizatorów, zatrudnionych w(...)Spółki z oo w P., względem których, na skutek ich dowołania od decyzji ZUS, zostały wydane wyroki zmieniające decyzję i przyznające im prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym (patrz: VIII U 2710/13 - wnioskodawca S. oraz VII U 2065/14 A. D.). Z uwagi na powyższe pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o dołączenie do akt niniejszego postępowania akt z sprawy o sygnaturze VIII U 2710/13 - wnioskodawca S. oraz sygnaturze VII U 2065/14 - wnioskodawca D. A.oraz dokumentów się tam znajdujących na okoliczność warunków pracy w jakich wnioskodawca P. S. był zatrudniony.

W odpowiedzi na apelację Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jej oddalenie. Wskazał, że decyzją z dnia 30 października 2014 r odmówił wnioskodawcy prawa do emerytur-na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia

1998 r o emeryturach i rentach z FUS (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r, poz. 1440 ze zm.) z uwagi na brak spełnienia przesłanki posiadania piętnastoletniego okresu pracy w szczególnych warunkach na dzień 1 stycznia 1999 r. W odwołaniu od decyzji P. S. zarzucił błędne ustalenia faktyczne dokonane przez organ rentowy. Sąd Okręgowy uznał, iż decyzja Zakładu jest prawidłowa. Sąd po przeanalizowaniu zebranego materiału dowodowego ustalił, że ocena stanu faktycznego dokonana przez organ jest prawidłowa i nie możliwym jest dokonanie ustaleń przeciwnych, ponieważ wnioskodawca nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Nie ma zatem podstaw do przyznania P. S. prawa do emerytury na wniosek złożony w organie rentowym.

Zdaniem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wyrok oddalający odwołanie wnioskodawcy i utrzymujący w mocy decyzję organu rentowego został wydany w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy odpowiada prawu, zatem wniosek organu rentowego o oddalenie apelacji jest zasadny.

Sąd Apelacyjny postanowił uzupełnić materiał dowodowy i dopuścił dowód z zeznań wnioskodawcy na okoliczności warunków jego pracy wykonywanej na stanowisku wulkanizatora.

Nie zachodziła natomiast potrzeba uzupełnienia postępowania dowodowego przez dołączenie akt spraw innych pracowników (...) w P., którzy mieli przyznane prawo do emerytury wyrokami Sądu Okręgowego w Lublinie. Uprawnienia każdej osoby ubezpieczonej ustalane są przez Sąd samodzielnie i odrębnie na podstawie zebranego w danej sprawie materiału dowodowego dotyczącego konkretnej osoby ubezpieczonej..

Wnioskodawca, przesłuchany uzupełniająco w charakterze strony na rozprawie apelacyjnej w dniu 29 czerwca 2016 r, zeznał że jako wulkanizator pracował na dużej hali, na 3 zmiany. Hala miała wymiary 50 metrów na 10-11 metrów, po jednej stronie hali stało 10 pras. W hali nie było w ogóle wentylacji, do hali doprowadzona była para technologiczna. Temperatura w pomieszczeniu była bardzo duża, około 40 stopni C.. Urządzenia nagrzewały się do ponad 200 stopni C.. Opony na hali były przygotowane na 3 zmiany, dostarczali je magazynierzy w ilości 100 sztuk na wszystkie zmiany. Magazyn znajdował się blisko, tylko czasem w miarę potrzeby sam wnioskodawca brał opony, ale bardzo rzadko. W hali były opary benzyny ekstrakcyjnej, spalonej gumy. W gumie była siarka, dlatego były opary siarki. Tak było przez 8 godzin pracy. Najwięcej skarżący pracował przy szostkarce. Na uszach nosił nauszники, bo był duży hałas, było też duże zapylenie. Gdy pracował jako kierowca, to pracował w oddzielnym wydziale transportu. Wyjeżdżał w różne trasy, np. wyjeżdżał rano o godzinie 4:00, wracał tego samego dnia wieczorem. Najczęściej jeździł wywrotką między innymi do R., do D., woził materiały budowlane. Trasy były takie, że praca zajmowała codziennie ponad 8 godzin. Jeździł sam, ładowały na miejscu całe palety, inne osoby wózkami widłowymi. Za godzinny nadliczbowe nie brał dni wolnych, tylko otrzymywał dodatkowe wynagrodzenie. Gdy pracował w bieżnikowni, to z uwagi na wysoką temperaturę i w zimie w lecie, wbrew zakazowi, pracował w klapkach, bowiem w kamaszach była za gorąco (nagranie od minuty 00.05.12 do minuty 00.16.27).

Sąd Apelacyjny podzielił zeznania skarżącego, składane spontanicznie i przedstawiające szczegółowo warunki jego pracy na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego oraz wulkanizatora, logicznie korelujące z wcześniej przeprowadzonymi dowodami z zeznań świadków i akt osobowych.

W oparciu o ustalenia Sądu pierwszej instancji oraz na podstawie ustaleń dokonanych w postępowaniu apelacyjnym **Sąd Apelacyjny zważył, że apelacja ma uzasadnione podstawy.**

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, dokładnie wskazał, jakie czynności wykonywał wnioskodawca w czasie zatrudnienia w Państwowym Ośrodku (...) w P. w okresie od 17 stycznia 1979 r do 31 grudnia 1998 r. Uzupełnienie materiału dowodowego w postępowaniu apelacyjnym miało niewielki zakres.

W (...) w P. skarżący pracował na stanowiskach - kierowcy do 31 maja 1986 r oraz na stanowisku nazwanym „wulkanizator - przetwórstwo wyrobów gumowych” od 1 czerwca 1986 r co najmniej do 31 grudnia 1998 r.

Prawidłowo Sąd pierwszy dokonał ustaleń i oceny odnośnie do okresu pracy wnioskodawcy na stanowisku kierowcy. Ustalił w oparciu o zeznania świadków i wnioskodawcy, że będąc kierowcą skarżący wykonywał stale i w pełnym

wymiarze czasu pracy prace kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, a więc pracę wymienioną w wykazie a rozporządzenia z 7 lutego 1983 r w Dziale VIII pod poz. 2 wykazu A załączonego do rozporządzenia z 7 lutego 1983 r.

W oparciu o zgodne zeznania świadków i skarżącego Sąd pierwszej instancji trafnie wskazał, że pracodawca dysponował dziesięcioma samochodami ciężarowymi i było jedenastu kierowców. Wnioskodawcy powierzono obowiązki kierowcy samochodu ciężarowegoS. (...) o ładowności ponad 5 ton. Przewoził nim piach, węgiel, smołę, materiały budowlane, części do samochodów, kombajnów. W przypadku awarii samochodu otrzymywał samochód zastępczyK.z przyczepą o ładowności około 14 ton. Bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca od 17 stycznia 1979 r do 31 maja 1986 r (przez 7 lat 4 miesiące i 15 dni) wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Z zeznań skarżącego złożonych w postępowaniu apelacyjnym wynika, że pracując jako kierowca samochodu ciężarowego zatrudniony był w samodzielnym wydziale transportu, nie zajmował się załadunkiem przewożonych towarów, a trasy trwały często ponad 8 godzin dziennie.

Nieprawidłowo natomiast, zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd pierwszej instancji ocenił okres zatrudnienia wnioskodawcy od 1 czerwca 1986 r do 31 grudnia 1998 r na stanowisku nazwanym „wulkanizator - przetwórstwo wyrobów gumowych”. Dokładnie natomiast Sąd ten ustalił czynności, jakie wykonywał ubezpieczony pracując na tym stanowisku, opierając się na zeznaniach świadków i wnioskodawcy.

Z ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że do obowiązków wnioskodawcy należało bieżnikowanie (regeneracja) opon. Pracował w systemie trzymianowym. Pobierał opony z suszarni, prznosił je do hali produkcyjnej, gdzie zdzierał z nich stary bieżnik na tzw. szostkarce. Później przekładał opony na wózek i przewoził do lakierni, gdzie ręcznie pędzlem smarował oponę klejem kauczukowym, który sobie wcześniej przygotowywał. Klej wykonywał z pasków kauczuku, które ciął i wrzucał do pojemnika z benzyną ekstrakcyjną. Kauczuk się rozpuszczał i powstawał klej, który wnioskodawca przelewał do pojemnika. Oponę posmarowaną klejem przekładał na tzw. orbitret, na którym gumowa mieszanka rozgrzewała się do około 200 stopni C., a wnioskodawca nakładał mieszankę gumową. Następnie zdejmował oponę z orbitreta i podjeżdżał pod prasę, która rozgrzewała się do temperatury 230 - 250 stopni C., wkładał do niej bieżnik. W zakładzie było 10 takich pras, pracowały jednocześnie. Po otwarciu prasy zdejmował oponę i jeszcze gorącą ponownie smarował klejem kauczukowym. Bieżnikowanie małych opon trwało około 20 - 30 minut, dużej opony nawet do 2,5 godziny. W czasie pracy przy bieżnikowaniu opon wydzielał się nieprzyjemny zapach, panowała wysoka temperatura, wydobywała się siarka z otwartych pras. Na zmianie pracowało zwykle trzech wulkanizatorów, a w sumie było ich dziewięciu.

Czynności wykonywane przez skarżącego, ustalone w toku postępowania dowodowego stanowią prace wymienione w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r, w Dziale IV „W chemii” pod poz. 20, jako produkcja i przetwórstwo kauczuku oraz produkcja surowców, półproduktów i środków pomocniczych stosowanych do ich produkcji i przetwórstwa kauczuku oraz pod poz. 21 jako produkcja i przetwórstwo wyrobów gumowych, ebonitowych oraz półproduktów i środków pomocniczych do tych wyrobów.

Zauważyć należy, że rodzaj prac, które mają znaczenie przy ustaleniu prawa do emerytury muszą być wymienione w wykazie załączonym do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43), przepisy resortowe mają w tym zakresie znaczenie porządkujące, precyzujące, ale nie mogą być uwzględniane, o ile są niezgodne z wykazem powołanego rozporządzenia, a w szczególności, gdy przekraczają jego zakres.

Praca wnioskodawcy polegała na przetwarzaniu wyrobów gumowych, bowiem stare opony po skomplikowanym procesie bieżnikowania przetwarzane były na opony nadające się do użytku, które (jak podał skarżący „były jak nowe”). Sporządzanie kleju z kauczuku jest czynnością przetwarzania kauczuku.

Zauważyć należy także, że prace opisane w punktach 20 i 21 działu IV „W chemii” są zdefiniowane szeroko i nie są to tylko prace polegające na wulkanizacji, a sama wulkanizacja jest wykonywana w wysokiej temperaturze. Z opisu

omawianych prac wynika, że nie są to tylko prace polegające na produkcji i przetwórstwie kauczuku oraz gumy ale także prace przy produkcji surowców, produktów i środków pomocniczych do tych wyrobów. Zatem sporządzenie kleju można też uznać za pracę przy produkcji środków pomocniczych do przetwarzania wyrobów gumowych w procesie technologicznym odnawiania opon przez zastosowanie wulkanizacji.

Produkcja i przetwórstwo kauczuku i gumy nie jest pracą jednorodną, ale jest to cały technologiczny proces przetwarzania. Dlatego praca wnioskodawcy polegała w tym procesie na wykonywaniu kolejnych niezbędnych czynności, łącznie z pobieraniem opon z suszarni, które to czynności były niezbędne w procesie przetwórczym, a zarazem miały marginalny charakter.

Rzeczywiście Sąd Najwyższy w wielu orzeczeniach wypowiadał się, że branża ma istotne znaczenie w określaniu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, właśnie ze względu na konieczność porządkowania rodzaju prac, a także ze względu na rodzaj czynników szkodliwych charakterystycznych dla danej branży.

Między innymi w wyroku z dnia 1 czerwca 2010 r, II UK 21/10, Sąd Najwyższy stwierdził, że „specyfika poszczególnych gałęzi przemysłu determinuje charakter świadczonych w nich prac i warunki, w jakich są one wykonywane, ich uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia” (Lex nr 619638). Zgodzić się należy, że co do zasady przyporządkowanie danego rodzaju pracy do określonej branży, ma istotne znaczenie dla jej kwalifikacji jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

Jednocześnie Sąd Najwyższy uznał, że zasada ta nie ma charakteru absolutnego i w szczególnych okolicznościach sprawy można od niej odstąpić. Może się bowiem zdarzyć, że zakład pracy podległy określonemu ministrowi wykonuje także zadania całkowicie odpowiadające innemu działowi gospodarki, leżącemu w sferze zainteresowania innego ministra (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2014 r, I UK 337/13, Lex nr 1458817; z dnia 2 czerwca 2008 r, I UK 381/07, Lex nr 494112). W przypadku dużych, rozbudowanych przedsiębiorstw, nie jest uzasadnione dokonywanie oceny konkretnej pracy przez pryzmat wyłącznie głównej (wiodącej) działalności tego przedsiębiorstwa, ale konieczne jest odniesienie się do poszczególnych rodzajów działalności prowadzonych przez oddziały tego przedsiębiorstwa, które mogą odpowiadać innej branży. Nie można zatem twierdzić, że znaczenie ma jedynie przyporządkowanie pracodawcy do określonego działu przemysłu. Przepis art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach wyraźnie stanowi, że dla celów ustalenia uprawnień w postaci emerytury w wieku wcześniejszym, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Skoro tak, to przyporządkowanie branżowe ma znaczenie wówczas jedynie, gdy uciążliwość i szkodliwość danej pracy wynika z wykonywania jej właśnie w ramach danej branży. Natomiast w sytuacji, gdy stopień szkodliwości lub uciążliwości danego rodzaju pracy nie wykazuje żadnych różnic w zależności od gałęzi gospodarski, w której praca ta jest wykonywana, to, jak wywiódł Sąd Najwyższy, brak jest podstaw do zanegowania świadczenia jej w warunkach szczególnych jedynie dlatego, że w załączniku została przyporządkowana do innego działu przemysłu. Sąd Najwyższy podkreślił na koniec, że jeżeli pracownik w ramach swych obowiązków był narażony na działanie takich samych czynników, na jakie byli narażeni pracownicy działu przemysłu wspomnianego w załączniku, i przez co, których praca była pracą w szczególnych warunkach, to zróżnicowanie sytuacji tych pracowników jedynie z tego powodu naruszałoby zasadę równości w traktowaniu podmiotów (osób) znajdujących się w tej samej sytuacji. Tak więc, pracą w szczególnych warunkach jest praca wykonywana przy takim samym oddziaływaniu szkodliwych czynników, niezależnie od branży w jakiej jest świadczona, chyba, że właśnie ze specyfiki tej branży wynika szkodliwość i uciążliwość warunków pracy.

W niniejszej sprawie skarżący wykonywał pracę na stanowisku wulkanizatora w warunkach bardzo szkodliwych, w oparach kauczuku, siarki, benzyny, w wysokiej temperaturze i hałasie. Na oddzielnej hali produkcyjnej, w wydzielonym wydziale, było szereg urządzeń w procesie technologicznym służącym przetwórstwu gumy. Warunki panujące w wydziale wulkanizacji w (...) w P., który nie podlegał resortowi przemysłu chemicznego, niewątpliwie były takie same, jak panowałyby, gdyby wydział ten był częścią przedsiębiorstwa podlegającego resortowi przemysłu chemicznego. Podobnie skarżący, pracując jako kierowca samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5

tony w wydział transportu (...), przewożąc towary do różnych miejscowości w czasie tras trwających często ponad 8 godzin dziennie, wykonywał pracę w takich samych warunkach, jak kierowcy pracujący w przedsiębiorstwach podlegających resortowi transportu. Skarżący z tytułu pracy w szkodliwych warunkach otrzymywał dodatek do wynagrodzenia za pracę. (kserokopie kart wynagrodzeń z lat 1985, 1986, 1990, 1991, 1992, 1994, 1996 i bez daty, k. 44-49 oraz w aktach osobowych, k. 14 akt sprawy).

Dlatego nie tylko okres pracy w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, ale również okres pracy na stanowisku wulkanizatora przy przetwórstwie gumy i kauczuku od 1 czerwca 1986 r do 31 grudnia 1998 r (12 lat 6 miesięcy) podlega wliczeniu do pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. Łącznie skarżący udowodnił 19 lat 8 miesięcy 15 dni pracy wykonywanej w warunkach szczególnych (7 lat 4 miesiące 15 dni + 12 lat 6 miesięcy). Spełnił w tej sytuacji wszystkie przesłanki do nabycia prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r, poz. 748 ze zm.).

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 384 § 1 kpc zmienił zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję i ustalił wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia(...)r.